

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/255/2015
Identifikačné číslo spisu: 4014200429
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4014200429.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a JUDr. Viliama Pohančeníka v právnej veci žalobcu: Mestská nemocnica Prof. MUDr. Rudolfa Korca, DrSc., so sídlom Bernolákova 4, Zlaté Moravce, IČO: 17 336 015 zastúpený Advokátskou kanceláriou Gabriel Orlík, s.r.o., so sídlom Žitavanská 20, Topolčianky, IČO: 36 858 722, v zastúpení Mgr. Gabriel Orlík, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 17. marca 2014, č. ZS 402/00004/2013/R, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č.k. 11S/79/2014-54 zo dňa 3. decembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č.k. 11S/79/2014-54 zo dňa 3. decembra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom č.k. 11S/79/2014-54 zo dňa 3. decembra 2014, podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 17. marca 2014, č. ZS 402/00004/2013/R, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu ako účastníka konania a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu pobočky Nitra zo dňa 25. júla 2013, č. ZS 402/00004/2013, ktorým uložil žalobcovi podľa ustanovenia § 50 ods. 2 písm. a/ a ustanovenia § 64 ods. 2 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z.z.“) pokutu vo výške 500,- eur za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z.z.“) na základe záverov výkonu dohľadu na mieste v zmysle zákona č. 581/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi F. H. počas jeho

hospitalizácie na Internom oddelení žalobcu v období od 23.01.2013 do 01.02.2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 922,25 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že dňa 23.01.2013 bol na internom oddelení žalobcu hospitalizovaný pacient F. H. pre zdravotné problémy, a to dýchavicu, kašeľ s vykašliavaním. Pri prijatí bol pacient orientovaný bez akrocyanózy. Zmena sfarbenia niektorých častí tela do fialova zapríčinená ich nedostatočným prekrvovaním, bez dyspnoe (dýchavičnosť), auskultačne vpravo chropky, vľavo nepopísaná. Akciu srdca mal pacient nepravidelnú, frekvencia 82/min, TK 150/80. Mal edémy v predkolení. Diagnostický záver pri prijatí bol kongestívne srdcové zlyhanie a ostatné chronické diagnózy. Vstupná RTG snímka hrudníka bola popísaná ako homogénne zatienenie ľavého dolného a sčasti stredného pľúcneho poľa difúzne zmnožená bronchovaskulárna kresba, hily (centrálne partie pľúc) zväčšené. V liečbe mal pacient identickú liečbu ako doma, okrem Furosemidu, ktorý bol podávaný venózne najprv v dávke 40 mg, neskôr 20 mg. Dňa 29.01.2013 bola pacientovi realizovaná pleurálna punkcia, evakuovaných 900 ml. Materiál bol odoslaný na mikrobiologické vyšetrenie, RTG snímka po evakuácii bola takmer bez zmeny. Dňa 30.01.2013 kontrolný ASTRUP (vyšetrenie krvných plynov): pH 7,23, sat. O₂ pri oxygénotherapii 87,2 %. Dňa 31.01.2013 bol vykonaný zápis sestry o 7.15 hod., stav pacienta bol zhoršený. V zázname vizity bolo uvedené, že u pacienta sú vymiznuté dýchanie do polovice pľúc, vpravo chropky. O 13.00 hod. preklad pacienta na JIS oddelenie, bola zmenená liečba, podávané infúzie so Syntophyllinom, Hydrokortizonom, Ambrobene, Lucetam. Do liečby bolo pridané antibiotikum Augumentin 2 x 1,2 g vnútrožilovo. Dňa 01.02.2013 sa stav pacienta zhoršil a podľa zápisu v dokumentácii bol dezorientovaný, zahlienený, kašľal. Auskultačne vpravo chropky, vľavo nepočuteľné dýchanie. Opakovane boli odsávané dýchacie cesty, materiál bol odoslaný na mikrobiologické vyšetrenie, avšak v tento deň o 18.15 hod. bolo zistené bezvedomie u pacienta, cyanóza, areflexia a u pacienta bol konštatovaný „exitus letalis“.

Žalovaný správny orgán, resp. prvostupňový správny orgán, na podnet dcéry hospitalizovaného pacienta, vykonal v období od 07.03. do 03.06.2013 dohľad na mieste žalobcu a na posúdení správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi sa v rámci výkonu dohľadu podieľala ako prizvaná osoba podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. MUDr. M. I., Phd., odborníčka v medicínskom odbore vnútorné lekárstvo. Prvostupňový správny orgán z vykonaného dohľadu na mieste vyhotovil dňa 14.05.2013 Protokol č. 258/2013, ktorý bol doručený žalobcovi ako účastníkovi konania a ktorý podal i námietky.

Žalobca v podaných námietkach ako i v podanom rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu namietal zistený skutkový stav a závery prizvaného odborného konzultanta MUDr. M. I., Phd., odborníčky v medicínskom odbore vnútorné lekárstvo, že tak, ako správny orgán opísal poskytnutú zdravotnú starostlivosť pacientovi, v danom prípade nemôže súhlasiť, keďže u pacienta už pri jeho prijatí boli zistené zvýšené hodnoty reálnych parametrov a začal s podávaním Furosemidu 40 mg, pokračoval v uvedenej dávke pre subjektívne zlepšenie stavu pacienta a následne bol aj napriek tomu zaznamenaný ďalší vzostup reálnych parametrov (Urea 23.01.2013, 28.01.2013, 31.01.2013), a preto nemohla byť táto dávka zvýšená. Tieto skutočnosti vyplývajú zo záznamov zdravotnej dokumentácii pacienta. Pokiaľ ide o uvedený kašeľ u pacienta, žalobca uviedol, že prvé dni hospitalizácie pacient žiaden kašeľ nemal a ani expektoráciu spúta neudáva. Takýto údaj v záznamoch sestier, lekára v zdravotnej dokumentácii nebol, preto neboli podávané mukolytiká. Nebol realizovaný odber spúta na kultivačné vyšetrenie. Kašeľ s expektoráciou bol zaznamenaný až 31.01.2013, kedy boli hneď ordinované odbery na mikrobiologické vyšetrenie a boli nasadené široko spektrálne antibiotiká (Augumentin). Antibiotická liečba nebola indikovaná v deň prijatia pacienta na hospitalizáciu, nakoľko vyšetrenie zápalových parametrov pri prijatí a následný pokles o 5 dní od prijatia a celú dobu hospitalizácie nebol zaznamenaný zostup telesnej teploty, a toto nenasvedčovalo tomu, že by malo ísť o dyspnoe zápalovej etiológie pri even. aktuálnej bronchopneumonii. Vyšetrenie pleurálneho punktátu bolo negatívne v zmysle zápalu a jednoznačne sa jednalo o transsudát, po diuretickej terapii subjektívne ťažkosti pacienta ustupovali. U pacienta bol urobený kontrolný ASTRUP dňa 31.01.2013 pri zhoršení stavu pacienta a dňa 01.02.2013 bolo

realizované opakované vyšetrenie ASTRUPU pre nezlepšenie sa stavu pacienta, prehĺbovanie globálnej respiračnej insuficiencie a bol privolaný lekár OAIM, ktorý vzhľadom na pokročilosť a závažnosť kardiálneho ochorenia neindikoval invazívnu ventiláciu a jej indikáciu považoval za povážlivú. Dňa 01.2.2013 žalobca indikoval opakovanú pleurálnu punkciu, ktorá pre celkovo ťažký stav pacienta, nemožnosť adekvátnej spolupráce (pacient neobsedel, bol pridržiavaný dvomi sestrami) nepodarilo úspešne realizovať. Žalobkyňa pokračovala v diuretickej, mukolytickej, nootropnej terapii, oxygenoterapii. Pri večernej vizite o 18.00 hod. pacient udával subjektívne zlepšenie stavu.

Žalobca zdôraznil, že jednoznačne išlo o polymorbídneho pacienta s vážnymi pridruženými ochoreniami, komplikáciou ktorých došlo bohužiaľ k úmrtiu pacienta. Žalobca navrhoval doplnenie dokazovania prvostupňového správneho orgánu a to prizvaním ďalšieho konzultanta alebo nariadenia znaleckého dokazovania v zmysle ustálenej judikatúry s uvedením konkrétnych rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré sú krajskému súdu známe, v obdobných prípadoch.

Ďalej krajský súd uviedol, že správny orgán prvého stupňa, s ktorým sa žalovaný stotožnil, v napadnutom rozhodnutí ustálil skutok tak, že: „... pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi F. v období od 23.01. do 01.02.2013 žalobcovo (ošetrojúci zdravotnícki pracovníci žalobcu) porušenie spočívalo v tom, že u polymorbídneho pacienta s chronickým srdcovým zlyhaním bol zistený ľavostranný, relatívne rozsiahly fluidothorax (prítomnosť tekutiny v pleurálnej dutine). Nakoľko bol pacient symptomatický, bolo potrebné ihneď zvýšiť dávku diuretík z ambulantných 40 mg Furonu na vyššiu dávku. Vzhľadom ku kašľu s vykašľávaním bolo potrebné aplikovať príslušnú mukolytickú liečbu (liečba znižujúca viskozitu hlienu, čím sa uľahčuje jeho vykašľávanie), realizovať mikrobiologické vyšetrenie spúta na začiatku hospitalizácie. Bolo vhodné uvažovať o ATB (antibiotickej liečbe), nakoľko šlo o diabetika s prekonaným infektom dolných lalokov pľúc v marci 2012. Bolo potrebné včas diferencovať, či ide o transsudát (nezápalová tekutina) alebo exsudát (zápalová tekutina). Už vstupný ASTRUB (vyšetrenie krvných plynov) vykazoval hypoxémiu (znížená koncentrácia kyslíka v krvi) a hyposaturáciu (znížené nasýtenie) kyslíkom, čo bola indikácia na odľahčovaciu pleurálnu punkciu skôr. Pleurálny punktát nebol vyhodnotený - či ide o exsudát alebo transsudát, nebola vyšetrená merná hmotnosť. Dňa 30.01.2013 bol kontrolný ASTRUB s nálezom globálnej respiračnej insuficiencie s acidózou (nedostatočnosť dýchania s prekyslením), preto bolo potrebné uvažovať o invazívnej pľúcnej ventilácii. Nebola tiež indikovaná ďalšia, potrebná odľahčovacia pleurálna punkcia. Ďalší liečebný postup bolo treba konzultovať so špecializovaným pracoviskom“.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní postupoval v intenciách ustanovenia §§ 2, 4 ods. 3, zákona č. 576/2004 Z.z. a ustanovenia §§ 50 ods. 2 a 64 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z., ustanovenia § 47 ods. 2, 3 Správneho poriadku a dospel k záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia.

V predmetnej veci sa krajský súd zameril na zodpovedanie spornej otázky spočívajúcej v skutkovej stránke veci a následne v právnej kvalifikácii zisteného skutku ako porušenia povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., najmä žalobcom namietané medicínske zistenia žalovaného, ktoré boli skutkovým základom porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z..

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že správne orgány musia v konaní postupovať podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (§ 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z.z.) a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.), ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.). Uviedol, že jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonitosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s článkom 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Krajský súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného správnym orgánom ako i námietok žalobcu mal za to, že skutok tak, ako ho opísal a špecifikoval správny orgán, je nedostačujúci na posúdenie

porušenia ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti u menovaného pacienta s dôsledkom jej postihu za správny delikt, keďže neboli odstránené názorové rozpory účastníkov konania a odôvodnenie rozhodnutia nie je zrozumiteľné, pokiaľ žalovaný správny orgán pri opise skutku používa slová, resp. slovné spojenia „bolo potrebné“ (napr. ihneď zvýšiť dávku diuretik) bez bližšieho medicínskeho záveru, prečo a aký dopad to malo na posudzovaný konkrétny prípad, alebo „bolo potrebné aplikovať príslušnú mukolytickú liečbu ...“, „pleurálny punktát“ nebol vyhodnotený, či sa jedná o exsudát alebo transsudát a podobne. Ďalej žalovaný správny orgán často používal terminológiu „zotrúva na stanovisku“, avšak chýba medicínsky záver v spojitosti so zákonnou úpravou v zmysle porušenia povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti.

Zdôraznil, že voľná úvaha hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti, ako i pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt, je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru súdu môže správny orgán pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle ustálenej judikatúry správneho súdnictva sa jednoznačne zastáva právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok.

Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov, nebol podľa názoru krajského súdu jednoznačný vzhľadom na pretrvávajúce rozporné tvrdenia účastníkov konania, aby na základe neho mohla byť vyvedená zodpovednosť za správny delikt voči žalobkyni tak, ako je špecifikovaný vo výroku prvostupňového správneho rozhodnutia, ktoré rozhodnutie žalovaný správny orgán, ako odvolací orgán, vecne správne potvrdil.

Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného správneho orgánu, že na výkon dohľadu sa nevzťahuje zákon č. 71/1967 Zb., keďže sa jednalo o vysoko odborné právne otázky na medicínskom podklade, na základe ktorých je úrad ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy. Nie všetky zistenia však majú za následok porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., ale iba tie, ktoré sú špecifikované jasne, zrozumiteľne, medicínsky odôvodnené a podložené listinnými dôkazmi, aby nebolo možné skutok zameniť a aby opísaný skutok vykazoval znaky správneho deliktu s dopadom na uloženie sankcie. Ďalej uviedol, že pre aplikáciu skutkovej podstaty obsiahnutej v tomto ustanovení, spočívajúcu v tom, že žalobca nemal vykonať všetky zdravotné úkony, aby splnil postup „lege artis“, je popri vymedzení subjektu, subjektívnej stránky a objektu deliktu veľký dôraz kladený na objektívnu stránku tohto deliktu, t.j. konanie, ktorého dôsledkom je nezvratný právny záver o tom, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá hore opísaným spôsobom. Zastával názor, že v tomto duchu žalovaný správny orgán nevysvetlil podstatu podmienok ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., na zistený skutkový stav podľa dôkaznej situácie u žalobcu a nepostupoval v súlade s touto judikatúrou.

Konštatoval, že úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Súd preto počas súdneho konania v tak odborných otázkach nemôže vysloviť sám odborný záver o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá v súlade s najnovšími poznatkami lekárskej vedy v situácii, keď účastníci konania ako odborníci (žalovaný prostredníctvom zamestnancov alebo prizvaných osôb podľa § 43 zákona č. 581/2004 Z.z.) na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti dôjdu k celkom opačným záverom, ako znalec, ktorý je štátom aprobovanou osobou na osvedčovanie odborných skutočností. Takýto záver musí vysloviť správny orgán a súd je podaním správnej žaloby iba prizvaný do pozície preskúmania zákonosti, či vyslovené odborné závery o poskytovaní zdravotníckej starostlivosti boli vyslovené v súlade so zákonom (a to najmä so zásadou voľného hodnotenia dôkazov) alebo nie, pričom obsah týchto záverov neskúma z hľadiska odborného, ale z hľadiska právneho (rozsudok NS SR č. 1Szd/3/2013).

Žalovaný správny orgán zistené nedostatky, opísané v protokole, vyhodnotil z hľadiska zabezpečenia včasnosti liečby vo vzťahu k diagnostike a terapii pacienta za postup „non lege artis“. No na druhej strane správny orgán uviedol, že pri určení výšky pokuty prihliadol na závažný stav pacienta, na jeho polymorbiditu, ako i na to, že ani adekvátny postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nemusel viesť k inému priebehu ochorenia pacienta. Takéto tvrdenia si podľa názoru krajského súdu protirečia a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ktoré správny orgán doteraz zabezpečil, a preto žalobca sa právom cíti byť ukrátený na svojich právach žalobou napadnutým rozhodnutím, pokiaľ nie je jasne a konkrétne špecifikované jeho porušenie a zanedbanie zdravotnej starostlivosti u tohto konkrétneho pacienta, u ktorého po niekoľkodňovej hospitalizácii bol konštatovaný "exitus letalis". Pokiaľ ide o následok v podobe smrti pacienta, krajský súd bol toho názoru, že táto skutočnosť nie je z obsahu administratívneho spisu jednoznačne preukázaná podľa skutkového stavu ku dňu napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Krajský súd námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu vyhodnotil ako dôvodnú, nakoľko žalovaný správny orgán riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Uviedol, že procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Mal za to, že žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere neuvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Podľa názoru krajského súdu rozhodnutiu žalovaného chýba preskúmateľná úvaha, a preto považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a predčasné, keďže zatiaľ nie je možné postup žalobkyne označiť za „non lege artis“.

V záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi bolo povinnosťou správneho orgánu tieto rozpory odstraňovať a prizvať ďalšieho (prípadne ďalších) odborníka (odborníkov) z konkrétnej medicínskej oblasti, ktorí nie sú zamestnancami žalovaného, najmä ak išlo o polymorbídneho pacienta s chronickým srdcovým zlyhaním, a to aj nariadením znaleckého dokazovania. Význam zisťovania skutkového stavu pre správne konania prostredníctvom rôznych dôkazných prostriedkov, vrátane znaleckého posudku, je najmä zdôraznený prostredníctvom základnej zásady zakotvenej v § 3 ods. 5 Správneho poriadku.

Z vyššie uvedených dôvodov, krajský súd rozhodnutie žalovaného s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. c/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný s poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. b/, d/ a f/ OSP a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne.

Podľa názoru žalovaného nie je napadnutý rozsudok dostatočne odôvodnený, nakoľko mu nie je zrejmé v čom videl krajský súd nedostatky v zisteniach prizvanej osoby, ani v čom bolo vypracované písomné odborné stanovisko prizvanej osoby z hľadiska odborného medicínskeho zhodnotenia konania žalobcu nedostatočné ako podklad a dôkaz pre rozhodnutie žalovaného. Taktiež žalovaný namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho vyjadrením, v ktorom poukazyval na absenciu náležitostí žaloby vyplývajúcich z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, t.j. v akom rozsahu sa rozhodnutia a postup správnych orgánov napádal a tak isto z hľadiska ustanovenia § 247 ods. 1 OSP a § 250 ods. 2 OSP vôbec nevyplývalo, že by bol účastník konania rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach, a ak by aj bol, na ktorých.

Žalovaný ďalej namietal, že rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné, nakoľko na jednej strane

považuje krajský súd preskúmané rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a na druhej strane dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného bolo, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP).

Ďalej sa žalovaný nestotožnil s názorom krajského súdu o jeho povinnosti v záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi odstrániť rozpory a prizvať ďalšieho (prípadne ďalších) odborníkov z konkrétnej medicínskej oblasti, najmä s prihliadnutím na to, že sa jednalo o polomorbídneho pacienta s chronickým srdcovým zlyhaním a to aj nariadením znaleckého dokazovania. Zastával názor, že takýto postup mu explicitne nevyplýva ani zo zákona č. 581/2004 Z.z. ani zo zákona č. 71/1967 Zb.. Z právnej úpravy ustanovenia § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z. naopak vyplýva, že dohľad vykonávajú zamestnanci žalovaného a prizvané osoby, čomu nebráni ani vykonanie znaleckého dokazovania, avšak za predpokladu, že proti sebe v správnom konaní stoja proti sebe dve rozdielne odborné stanoviská prizvaných osôb z toho istého špecializovaného medicínskeho odboru, a preto zastával názor, že nebolo jeho povinnosťou obstarat' si ďalší podklad pre rozhodnutie, čo je v súlade so zásadou materiálnej pravdy. Mal za to, že pri preskúmaní rozhodnutia vychádzal z úplne a správne zisteného skutkového stavu a správne orgány postupovali v súlade so zásadami správneho konania, a to najmä so zásadou zákonosti, účelnosti, rýchlosti a hospodárnosti. Okrem toho vytýkal krajskému súdu, že neprihliadol na skutočnosť, že žalobca ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nepredložil počas správneho konania nejaký konkrétny relevantný dôkaz, ako napríklad vyjadrenie lekára z medicínskeho odboru vnútorne lekárstvo, ktorý nie je zamestnancom žalobcu, iné odborné stanovisko odborníka z medicínskeho odboru vnútorne lekárstvo, prípadne znalecký posudok, ktorý by nejakým spôsobom sponchybňoval alebo vyvrátil medicínske zistenia žalovaného, ku ktorým dospel správny orgán na základe jeho správnej úvahy.

Taktiež sa žalovaný nestotožnil s názorom krajského súdu o nezrozumiteľnosti rozhodnutia pokiaľ správny orgán pri opise skutku používal slová ako „bolo potrebné“ bez bližšieho medicínskeho záveru, prečo a aký dopad to malo na posudzovaný prípad alebo „bolo potrebné aplikovať príslušnú mukolytickú liečbu...“, pričom zastával názor, že výrok preskúmaného rozhodnutia spĺňa všetky znaky určené § 47 ods. 1, 2 správneho poriadku, pričom v odôvodnení rozhodnutia je toto slovné spojenie vždy náležite zdôvodnené tak, ak to vyžaduje § 47 ods. 3 správneho poriadku.

Žalovaný vo svojom odvolaní skonštatoval, že k zrušeniu rozhodnutia žalovaného krajským súdom došlo z nasledovných dôvodov;

1. Skutok tak, ako ho opísal a špecifikoval správny orgán, je nedostačujúci na posúdenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a neboli odstránené názorové rozpory.
2. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch.
3. Krajský súd konštatuje, že nie všetky zistenia majú za následok porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., ale iba tie, ktoré sú špecifikované jasne, zrozumiteľne, medicínsky odôvodnené a podložené listinnými dôkazmi, aby nebolo možné skutok zameniť a aby opísaný skutok vykazoval znaky správneho deliktu.
4. Žalovaný správny orgán zistené nedostatky, opísané v protokole, vyhodnotil z hľadiska zabezpečenia včasnosti liečby vo vzťahu k diagnostike a terapii pacienta za postup non lege artis. Na druhej strane správny orgán uvádza, že pri určení výšky pokuty prihliadol na závažný stav pacienta, na jeho polymorbiditu, ako i na to, že ani adekvátny postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nemusel viesť k inému priebehu ochorenia pacienta. Pokiaľ ide o následok v podobe smrti pacienta, táto skutočnosť nie je z obsahu administratívneho spisu jednoznačne preukázaná.
5. Žalovaný riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie.
6. Krajský súd považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.
7. Krajský súd na str. 12 rozsudku konštatuje, že nemôže sám vysloviť odborný záver o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá v súlade s najnovšími poznatkami lekárskej vedy v situácii, keď účastníci konania ako odborníci (žalovaný prostredníctvom zamestnancov alebo prizvaných osôb) na poskytovanie zdravotnej starostlivosti dôjdu k opačným názorom, ako znalec, ktorý je štátom aprobovanou osobou na osvedčovanie odborných skutočností.

8. Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov, nie je podľa názoru krajského súdu jednoznačný, vzhľadom sa pretrvávajúce rozporné tvrdenia účastníkov konania. Bolo povinnosťou správneho orgánu rozporné odstraňovať a prizvať ďalších odborníkov, ktorí nie sú zamestnancami žalovaného, príp. nariadiť znalecké dokazovanie.

9. Úlohou žalovaného bude v ďalšom konaní odstrániť vytýkané nedostatky v zistenom skutkovom stave a doplniť dokazovanie.

K bodom 1-6 žalovaný skonštatoval, že krajský súd v rozpore so svojim názorom o povinnosti správneho orgánu vysloviť odborný názor, pričom súd skúma obsah týchto záverov iba z právneho hľadiska nie odborného, nemohol použiť dôvody pre zrušenie uvedené v bodoch 1-6 a vysloviť názor o tom, že skutok tak, ako ho opísal a špecifikoval správny orgán, je nedostačujúci na posúdenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., nie všetky zistenia majú za následok porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., ale iba tie, ktoré sú špecifikované jasne, zrozumiteľne, medicínsky odôvodnené a podložené listinnými dôkazmi, aby nebolo možné skutok zameniť, považuje rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, atď., pričom neuviedol konkrétne, čo by bolo napr. dostačujúce, správne medicínsky odôvodnené, príp. aké medicínske dôvody rozhodnutiu chýbajú, atď. Vyjadril presvedčenie, že takýto názor mohol vysloviť jedine vtedy, ak by posudzoval a vyhodnocoval medicínske otázky, čo aj sám krajský súd nepripustil.

Žalovaný k bodom 1, 2 a 8 uviedol, že zo zákona č. 581/2004 Z.z. mu nevyplýva, že by na zodpovedanie špecifických otázok, či na posúdenie veci nepostačoval názor (stanovisko) aj len jedného odborníka z danej medicínskej oblasti. Dôležité pre výkon dohľadu považoval tú skutočnosť, že zamestnanci úradu vykonávajúci dohľad v spolupráci s daným odborníkom náležite posúdili poskytnutú zdravotnú starostlivosť a v spolupráci s prizvanou osobou sa tiež vysporiadali s námietkami, ktoré žalobca podal proti protokolu z vykonaného dohľadu. V tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že výkon dohľadu nikdy nebol a ani nie je správnym konaním (teda nie je rozhodovacou činnosťou úradu, ale len kontrolnou činnosťou), a preto sa naň nevzťahujú ustanovenia správneho poriadku. Odhliadnuc od uvedeného ani samotný správny poriadok výslovne pre správne konanie neurčuje počet, či dôležitosť dôkazných prostriedkov. Správny orgán je povinný náležite zistiť skutkový stav, za týmto účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie a vykonať dokazovanie tak, aby mal zistené a preukázané všetky skutočnosti do tej miery, aby bol takto zistený skutkový stav spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie. Vzhľadom na uvedené preto nepochybil, ak po obstaraní potrebných podkladov pre rozhodnutie a po náležitom objasnení skutkového stavu vydal napadnuté rozhodnutie, a to ani vtedy, ak pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádzal zo stanoviska jedného prizvaného odborníka. Okrem toho žalobca neuviedol v správnom konaní žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, hoci bol na to žalovaný v správnom konaní opakovane vyzvaný a keďže žalovaný ako druhostupňový správny orgán nemal pochybnosti o dovtedy objasnenom skutkovom stave a obstaraných podkladoch pre rozhodnutie, návrhu na doplnenie dokazovania vzhľadom na neexistujúce nové skutočnosti, či dôkazy, nevyhovel. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že úlohou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je na základe predloženej zdravotnej dokumentácie objektívne a nezávisle preskúmať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti a v prípade, že zistí porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., je jeho právom uložiť v následnom správnom konaní pokutu. Úlohou a povinnosťou úradu nie je dospieť k zhode s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, či ich jednotlivými lekármi, v otázke, či zdravotná starostlivosť bola alebo nebola poskytnutá správne.

Žalovaný dôvod uvedený v bode 4 a v bode 7 považoval za právne irelevantný.

Vo vzťahu k bodu 8 a 9 žalovaný uviedol, že práve v záujme náležitého objasnenia skutkového stavu veci a v záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti pacientovi prizval k výkonu dohľadu odborníčku z medicínskej oblasti, ktorá nie je zamestnankyňa úradu hoci primárne dohľad vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby na základe písomného poverenia úradu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 10S/207/2006-50 zo dňa 30.10.2007, v ktorom súd uviedol, že samotný zákon č. 581/2004 Z.z. počíta s odbornými vyjadreniami konzultantov, ako dôkaznými prostriedkami v správnom konaní. Rovnaký právny názor vyslovil aj

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č.k. 4Sžso 10/2008 zo dňa 26.02.2009, ktorým potvrdil vyššie citovaný rozsudok KS v Žiline. Z uvedených rozsudkov vyvodil, že ak by aj správny orgán prizval do konania znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku, tento by vychádzal iba z tých istých skutočností, ktoré boli známe aj konzultantom a ktoré boli podkladom pre vypracovanie ich odborných záverov vo veci. Správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nezoraduje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevylučuje, aby správny orgán na posúdenie odbornej otázky namiesto znalca použil aj odborný posudok konzultanta úradu. Žiadny právny predpis neustanovuje, že by znalecké posudky mali vyššiu odbornú hodnotu alebo vyššiu dôkaznú silu, ako odborné posudky konzultantov úradu. Samostatne k bodu 9 žalovaný skonštatoval, že skutkový stav bol riadne zistený a zistené skutočnosti riadne vyhodnotené. Napadnuté rozhodnutie obsahuje predpísané náležitosti - t.j. výrok, odôvodnenie a poučenie o rozklade, rozhodnutie vydal orgán príslušný na jeho vydanie podľa § 5 správneho poriadku a § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1 a § 50 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z.z.. Podkladom pre rozhodnutie o uložení pokuty boli závery z dohľadu a údaje uvedené v protokole po ich objektívnom zhodnotení. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uviedol všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, uviedol, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol. V odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom objasnil, z akého dôvodu bola uložená finančná sankcia účastníkovi konania v určenej výške. Odôvodnenie nadväzuje na výrokovú časť rozhodnutia a je s ňou v súlade.

Podľa názoru žalovaného rozhodnutie spĺňa všetky zákonné náležitosti, a preto nesúhlasí s názorom krajského súdu o nedostatočne odôvodnenom a nepreskúmateľnom rozhodnutí a s názorom, že je potrebné doplniť dokazovanie. Okrem toho sa krajský súd dostatočne neriadil ustanoveniami § 157 ods. 2 OSP, napadnutý rozsudok nemá dostatočné a objektívne odôvodnenie, ktoré je podstatnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia a ktoré ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa názoru žalovaného však napadnutý rozsudok krajského súdu uvedené atribúty nespĺňa.

3.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného sa stotožnil so závermi uvedenými v rozhodnutí krajského súdu a mal za to, že podstatou súdneho konania je to, že v správnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav, keď tento nebol ani riadne medicínsky odôvodnený a podložený listinnými dôkazmi. V celom odôvodnení rozhodnutia krajský súd vyčíta práve nedostatočne skutkové zistenia správneho orgánu, t.j. že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci. Jediným odborným dôkazom o vine žalobcu malo byť posúdenie MUDr. M. I., ktorej odborné stanovisko bolo vydané na základe nepravdivých skutočností, o čom mal žalovaný vedomosť, avšak napriek tomu nevyhovel návrhu na opätovné odborné preskúmanie veci. Okrem toho žalobca poukázal na znenie zákona č. 581/2004 Z.z., podľa ktorého možno do konania prizvať na odborné posúdenie odborne spôsobilé osoby pre daný špecializačný odbor, z uvedeného bolo zrejmé, že žalovaný bol povinný prizvať do konania osobu v príslušnom špecializovanom medicínskom odbore podľa okolností prípadu, t.j. v predmetnej veci v oblasti pneumológie a kardiológie. Žalobca nespochybňuje odborné predpoklady prizvanej odbornej konzultantky, avšak táto vykonáva prax ako gastroenterológ a nemá špecializáciu v špecializačnom odbore kardiológia ani pneumológia a ftizeológia (ako pneumológ). V záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti je potrebné prizvať ďalšieho odborníka z konkrétnej medicínskej oblasti, prípadne nariadiť znalecké dokazovanie, čo je prirodzeným záverom vyplývajúcim zo zásady spoľahlivého zisťovania stavu veci. Žalobca ďalej poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4Sžso 10/2008, na ktoré poukazoval i žalovaný, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že znalecké dokazovanie by malo byť nariadené v tom prípade, ak by žalobca namietal konkrétne nedostatky v záveroch konzultantov. V predmetnej veci zdôraznil, že žalobca uvádzal konkrétne nedostatky v záveroch MUDr. I., a to také, ktoré sa týkali posúdenia konkrétnych zdravotných úkonov, ku ktorým žalobca nepristúpil z dôvodu miery prínosu rizík pre zdravie pacienta

(bližšie odkázal na článok III žaloby). Z uvedených dôvodov preto žalobca zastával názor, že žalovaný porušil vo svojej rozhodovacej činnosti zásadu voľného hodnotenia dôkazov a zásadu spoľahlivého zistenia veci, preto navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) upravujúci v zmysle § 1 a/ právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b/ konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté predtým nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ustanovenie § 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalovaného (ustanovenie § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a ustanovenie § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ustanovenie § 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (ustanovenie § 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s ustanovením § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a ustanovením § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 17. marca 2014, č ZS 402/00004/2013/R podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu č. ZS 402/00004/2013/R zo dňa 17. marca 2014, ktorým žalovaný rozklad žalobcu ako účastníka konania zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. ZS 402/00004/2013 zo dňa 25. júla 2013 potvrdil. Prvostupňovým správnym rozhodnutím bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 500,- eur za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi F. H. počas jeho hospitalizácie na Internom oddelení žalobcu v období od 23.01.2013 do 01.02.2013.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce a zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho

orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Odvolací súd mal preukázať, že v danej veci súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Do právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 250i ods. 2 OSP zákonodarca transformoval požiadavku tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovaných správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa článku 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa článku 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa článku 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Článok 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR zakotvuje, že Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie článku 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťou okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z článku 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka náleзов a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka náleзов a uznesení

Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I. ÚS 10/98, I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu je, že prezentuje všeobecnú záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením článku 1 ods. 2 Ústavy sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách článku 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa článku 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti článku 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. Nález ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 571/2015-47 zo dňa 12. apríla 2016) ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi. V zmysle uvedeného, keďže článok 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná zodpovednosť za priestupok.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

Článok 152 ods. 4 ústavy ustanovuje všeobecnú povinnosť, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone

svojej moci povinné postupovať v zmysle článku 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (článok 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva.

Podľa § 3 ods. 1, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci nepostupoval náležite v súlade s právnou úpravou citovanou vyššie, keď pre ustálenie svojej právnej úvahy si vo veci nežadovávajú dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, nezistil skutočný stav veci, majúce za následok vydanie rozhodnutia vo veci viny a uloženia sankcie žalobcovi predčasne, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom.

Zákonodarca zákonom č. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zriadil Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnickú osobu, do právomoci ktorej v oblasti verejnej správy zveril vykonávanie dohľadu nad verejným zdravotným poistením a dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti. V zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 písm. b/ zákona č. 581/2004 Z.z. úrad okrem iného vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. a za podmienok ustanovených zákonom ukladá sankcie, podáva návrhy na uloženie sankcie, ukladá opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov alebo ukladá povinnosť prijať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov. Výkon dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou je upravený v ustanovení §§ 43 a nasl. tohto zákona, kde sa upravuje spôsob ako i postup výkonu uvedeného dohľadu. Tým, že citovaný zákon v ustanovení § 43 ods. 11 zákona pôsobnosť správneho poriadku na výkon dohľadu vylúčil možno konštatovať, že výkon dohľadu je osobitným druhom konania, ktorého záver tvorí podklad pre vydanie rozhodnutia v správnom konaní o uložení sankcie. Výkonom dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti sa zisťuje, či táto bola správne poskytnutá a teda, či boli vykonané všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Výkon dohľadu je teda osobitný proces upravený v piatej časti zákona č. 581/2004 Z.z., ktorý ustanovuje aj spôsob zisťovania skutkového stavu pri posudzovaní správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti úradom. Upravuje práva a povinnosti úradu ako i poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, pričom zistené nedostatky úrad uvedie v protokole o dohľade. Pre odborné posúdenie poskytnutej zdravotnej starostlivosti úradom sa vyžaduje, aby najmenej jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu na mieste nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti mala odbornú spôsobilosť podľa osobitného predpisu v tých pracovných činnostiach, v ktorých sa má vykonávať dohľad a najmenej päťročnú odbornú zdravotnícku prax v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Splnenie tejto podmienky úrad zabezpečuje prostredníctvom prizvanej osoby podľa § 43 ods. 2 alebo ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z.. Výkon dohľadu je skončený v deň prerokovania písomných námietok poskytovateľa zdravotnej starostlivosti proti protokolu alebo márnym uplynutím lehoty určenej podľa § 45 ods. 2 písm. c/ citovaného zákona.

Pokiaľ úrad zistí porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. postupom poskytovateľa zdravotnej starostlivosti navrhne uloženie sankcie. Úrad upovedomí poskytovateľa zdravotnej starostlivosti o začatí správneho konania, na ktorého postup sa vzťahuje zákon o správnom konaní, a umožní mu realizovať jeho procesné práva (oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, spôsobiť ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie). Teda podkladom rozhodnutia sú aj návrhy a vyjadrenia účastníka konania. Zároveň má možnosť účastník konania navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov. V rozhodovacom procese orgánu verejnej správy zistenie skutočného stavu veci a za tým účelom zisťovanie relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia patrí k jeho ťažiskovým povinnostiam v správnom konaní. Požiadavka zákona čo najúplnejšie a najpresnejšie zistiť skutočný stav veci je procesným vyjadrením zásady materiálnej pravdy (§ 3 ods. 4). Aj keď zisťovanie podkladov pre rozhodnutie je ovládané zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania, nemožno uplatňovaním týchto zásad popierať iné zásady ako napríklad zásadu materiálnej pravdy.

Pred vydaním rozhodnutia v správnom konaní je za účelom dôkladného zistenia skutočného stavu žiaduce, najmä v prípade pokiaľ odborný záver tvorí jediný podklad pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu bez toho, aby správny orgán pristúpil k zisťovaniu a vykonaniu iných dôkazov, aby sa úrad dostatočne odborne v zápisnici o prerokovaní námietok k protokolu vysporiadal s námietkami poskytovateľa zdravotnej starostlivosti tak, aby pri právnom posudzovaní správnosti záveru správneho orgánu o porušení ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. v správnom konaní správnym súdom nevznikali pochybnosti o jeho riadnom a úplnom zistení. Podľa zákona je zdravotná starostlivosť poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Záver správneho orgánu o tom, či bola zdravotná starostlivosť poskytnutá „*lege artis*“ je záverom odborným a medicínskym, ku ktorému dospel správny orgán na základe správnej úvahy. Záver, o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti („*non lege artis*“), ktorý zakladá protiprávnosť konania poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, je súčasne aj záverom právnym a táto protiprávnosť musí byť bez akýchkoľvek pochyb najmä vzhľadom na charakter posudzovanej otázky jasne preukázaná. V rámci správnej úvahy si preto správny orgán musí zabezpečiť relevantné dôkazné prostriedky, dôkazy vykonať z týchto dôkazov vyvodíť skutkové a právne zistenia, ktoré následne pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona ako jeho medzí dospieť na základe logickej postupnosti k rozhodnutiu. Vykonávanie dôkazov patrí do právomoci úradu ako správneho orgánu, ktorý ich hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Úrad v rozhodnutí o uložení sankcie musí uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Okrem toho podľa názoru odvolacieho súdu pri konštatovaní protiprávneho konania t.j. postupe „*non lege artis*“ je nevyhnutné, aby bol postup poskytovateľa zdravotnej starostlivosti hodnotený „*ex ante*“ teda na základe poznatkov, ktoré mal lekár k dispozícii v čase svojho rozhodovania a toto musí z takéhoto záveru aj výslovne vyplývať.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní administratívneho trestania v prípade žalobcu nebol dostatočne zistený skutočný stav na posúdenie veci, zakladajúce ťažiskový dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného (ustanovenie § 250j ods. 2 písm. c/ OSP), ako to aj vyplýva z výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s argumentáciou krajského súdu, ktorou námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného zistenia skutkového stavu vyhodnotil ako dôvodnú, a súčasne na ňu poukazuje. Odvolací súd súhlasí aj s konštatáciou súdu prvého stupňa, že rozhodnutiu žalovaného chýba preskúmateľná úvaha, majúce za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov a najmä pre jeho predčasnosť, keďže zatiaľ nie je možné postup žalobkyne označiť za „*non lege artis*“.

Podľa ustanovenia 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je

prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 1, 2 OSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. OSP

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného vo vzťahu nedostatočného a nesprávneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu za nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza dostatočné skutočnosti a právne dôvody, ktoré ho viedli k právnomu záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ustanovení § 157 ods. 2 OSP.

Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Vzhľadom na to, že z odôvodnenia rozhodnutia uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú, sa nemožno stotožniť s námietkou žalovaného o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí krajského súdu a o potrebe jeho zrušenia pre vadu nepreskúmateľnosti. Taktiež z ustálenej judikatúry ESLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. V zmysle judikatúry Súdneho dvora ako aj ústavného súdu sa pritom nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). V tejto súvislosti dáva odvolací súd žalovanému do pozornosti, že správny súd prv než začne vo veci konať je povinný skúmať podmienky konania a súčasne aj či žaloba obsahuje všetky náležitosti. V prípade ich absencie nemôže vec meritórne prejednať. Pokiaľ krajský súd nezistil dôvody pre zastavenie konania a vec meritórne prejednal a rozhodol, postupoval v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa vo veci nepochybil, keď v odôvodnení rozhodnutia nevenoval osobitnú pozornosť námietke žalovaného ohľadne absencie obligatórnych náležitostí žaloby.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa záver správneho orgánu o protiprávnom konaní žalobcu nevytváral jasné východiská pre prijatie záveru o porušení ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z., a to najmä s poukazom na názorové rozpory účastníkov správneho

konania, ktoré neboli v správnom konaní odstránené. Správny orgán vytýkal žalobcovi, nesprávny (neadekvátny) postup pri liečbe pacienta a to, že nezvýšil dávku diuretík, vzhľadom ku kašľu s vykašliavaním neaplikoval príslušnú mukolytickú liečbu, nerealizoval vyšetrenie spúta na začiatku hospitalizácie, neuvažoval o ATB liečbe, včas diferencoval, či sa jedná o transsudát (nezápalová tekutina) alebo exsudát (zápalová tekutina), nevykonal odľahčovaciu pleurálnu punkciu skôr, neuvažoval o invazívnej pľúcnej ventilácii a nebola indikovaná ďalšia odľahčovacia pleurálna punkcia a taktiež, že ďalší liečebný postup nekonzultoval so špecializovaným pracoviskom. Tieto závery správneho orgánu vychádzali najmä z odborného stanoviska prizvaného konzultanta. K týmto záverom sa žalobca v štádiu osobitného konania dohľadu vyjadril, pričom správny orgán vyhodnotil jeho námietky tak, že im nevyhovelo bez bližšieho zdôvodnenia, iba zotrval na záveroch odborného konzultanta. V tomto štádiu konania, podľa názoru odvolacieho súdu nič nebránilo žalovanému dostatočne námietky poskytovateľa zdravotnej starostlivosti medicínsky odôvodniť tak, aby nebolo možné záver o postupe spochybníť (v rámci správneho konania) prípadne prizvať do konania ďalšieho konzultanta s príslušného odboru, ktorý by prípadne mohol námietky žalobcu jednoznačne vyvrátiť, resp. by mohol spochybníť záver žalovaného o nesprávnom postupe žalobcu pri liečbe pacienta.

V rámci správneho konania žalobca uviedol konkrétne nedostatky v záveroch MUDr. I., ktoré sa týkali posúdenia konkrétnych zdravotných úkonov, ku ktorým žalobca nepristúpil z dôvodu miery prínosu rizík pre zdravie pacienta, ktoré správny orgán nezohľadnil a ani sa s nimi nevysporiadal. Tým, že správny orgán nevyvrátil rozpor tvrdení žalobcu nemohol dostatočne zistiť skutočný stav, a preto ani nemohol jednoznačne dospieť k záveru o protiprávnosti konania žalobcu. Správny orgánom zistený skutočný stav nie je dostatočný na to, aby tvoril základ pre vydanie rozhodnutia o vine a uložení sankcie pre porušenie povinnosti žalobcu ako poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Účastník správneho konania môže v rámci uplatnenia svojich procesných práv navrhnúť vykonanie dôkazov. Žalobca navrhol doplniť dokazovanie ďalším odborníkom, resp. vykonať znalecké dokazovanie, na čo však správny orgán nepristúpil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplynulo, že dôvodom, pre ktorý nebolo žalobcovi vyhovené, bola tá skutočnosť, že účastník nepredložil žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by odôvodňovali prizvanie ďalšieho odborníka. S uvedeným sa odvolací súd nestotožňuje. Súhlasí s tým, že do právomoci správneho orgánu patrí vykonávanie dokazovania, ako aj vyhodnotenie, ktoré dôkazy vykoná, resp. nevykoná. Pokiaľ však správny orgán žiadosti účastníka správneho konania na doplnenie dokazovania nevyhovelo, v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí náležite vypoariadať, prečo návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovelo. Za účelom riadneho zistenia skutočného stavu je povinnosťou správneho orgánu zistiť skutkový stav tak, aby nevyvstali pochybnosti o jeho objektívnom zistení, čo v danom prípade splnené nebolo. V štádiu správneho konania nebolo nevyhnutne potrebné zo strany žalobcu (a ani nebol povinný) predloženie nových skutočností alebo dôkazov, ktoré by prizvanie ďalšieho odborníka odôvodňovali, ale postačoval samotný návrh na vykonanie dokazovania s poukazom na nedostatky v záveroch MUDr. I., ktoré sa týkali posúdenia konkrétnych zdravotných úkonov, ku ktorým žalobca nepristúpil z dôvodu miery prínosu rizík pre zdravie pacienta a ktorej odborný záver je samotným podkladom pre vydanie rozhodnutia. S uvedenou skutočnosťou sa správny orgán vôbec v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal.

Z právnej úpravy ustanovenia § 43 ods. 10 zákona č. 381/2004 Z.z. vyplýva, že Úrad môže vykonať nový dohľad v tej istej veci, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na skutočnosti podľa § 47 ods. 1 písm. e/. Z citovaného ustanovenia explicitne nevyplýva pre poskytovateľa zdravotnej starostlivosti povinnosť v rámci správneho konania predkladať dôkazy, ktoré by mohli mať podstatný vplyv na zistené skutočnosti pri výkone dohľadu, ktoré by odôvodňovali postup podľa ustanovenia § 43 ods. 10 citovaného zákona.

Správny orgán má vo vzťahu k účastníkovi konania, resp. poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti nadradené postavenie, a práve preto by konanie z jeho strany malo byť voči poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti, resp. účastníkovi konania transparentné, nevyvolávajúce pochybnosti o snahe objektívne zistiť rozhodujúce skutočnosti a za tým účelom vykonať potrebné dokazovanie. Záver vyplývajúci z vykonaného dohľadu musí byť natoľko jednoznačný, presvedčivý a zdôvodnený, aby následne v správnom konaní mohol slúžiť ako relevantný podklad pre vydanie rozhodnutia o vyslovení viny a

uložení sankcie za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne.

Vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu s poukazom na závery uvedené vyššie odvolací súd považoval námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1, s § 246c ods. 1 a s § 224 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže si náhradu trov odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 2 OSP za bodkočiarkou nevyčísľil a žiadne mu zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nevyplývali.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.